

100 ЛІТ ЖИТТЄВОЇ МУДРОСТІ

Найстаршому залізничнику Івану Колосу із селища Красне Буського району на Львівщині 5 липня виповнилося 100 років. Керівництво Львівської дирекції залізничних перевезень та Рада ветеранів війни і праці привітали на сторінках газети "Львівський залізничник" учасника бойових дій у Великій Вітчизняній війні, колишнього стрілочника станції Красне Івана Андрійовича Колоса, побажали тепла і поваги від добрих людей, любові та щедрості від дітей та внуків.

Із нагоди століття Івана Колоса начальник залізниці Богдан Піх надав йому матеріальну допомогу, а 5 липня в Красне до ветерана приїхали начальник відділу кадрів Львівської дирекції залізничних перевезень Олександр Лук'янов, голова Ради ветеранів війни і праці дирекції Григорій Болкун, щоб вручити квіти, цінні подарунки та гроші. На залізниці і в дирекції заздалегідь готувалися до ювілею найстаршого залізничника. Зворушений увагою ювіляр навіть розгубився, бо не чекав такого вшанування своєї особи. Не обійшли увагою Івана Андрійовича і в колективі станції, де він трудився понад 30 років: начальник станції Красне Олександр Дідух та голова профкому Василь Гаврильків також завітали до Івана Колоса з подарунками. А ще в скромну оселю ветерана, окрім близьких та рідних, прийшли керівники органів влади району та місцевого органу самоврядування, журналісти. Від імені Президента України та голови Львівської ОДА ювіляра привітали, вручили квіти, солодощі, цінний подарунок голова Буської райдержадміністрації Володимир Сай. Із подарунками та теплими словами до Івана Андрійовича завітав керуючий справами Буської район-

тровою династії залізничників Іван Андрійович Колос у колі дітей, внуків та правнуків приймав привітання і подарунки, а очі зрадливо блищали від сліз. Чи думав він колись, що доживе до такого поважного ювілею та гарного вшанування?! На своєму довгому життєвому шляху Іван Колос пізнав і радість, і тривоги, і біль втрат. Іван Андрійович народився у Гайсинському районі Вінницької області ще за царя-імператора. Із 1934 по 1936 роки служив у лавах Червоної армії в кавалерійському полку на Хмельниччині. Після служби пішов працювати на Сталінську (сьогодні Придніпровську) залізницю у Новомосковське паровозне депо. Коли почалася війна, депо евакуювали під Москву на станцію Орехово-Зуєво. До 1943 року Іван Колос працював помічником машиніста паровоза, а потім потрапив до 1-ої Української армії. У 1944-му під час форсування Дніпра 32-річний Іван Колос був поранений в руку та відправлений у госпіталь. Після лікування солдата комісували та визнали інвалідом другої групи Великої Вітчизняної війни. За участь у бойових діях і проявлену відвагу Івана Колоса нагородили орденами Вітчизняної війни I та II ступеня,

але й свою долю, тут вкорінилася залізнична династія Колосів. Про це він не раз говорив своєму синові Володимирі та дочці Людмилі, наголошуючи, як важливо мати роботу та ретельно її виконувати, вчив дожити працюючим і родиною.

Летіли роки, і Володимир та Людмила, як наставляв батько, вчили своїх дітей берегти родину, любити працю, а тепер уже й онукам нагадують ці вічні, прості та мудрі правила життя, які тримають людину на землі.

– Батько часто згадував той нелегкий період у своєму житті, коли довго й безрезультатно шукав робо-

посприяли працевлаштуванню. Коли у 1946-му батько приїхав у Красне та вийшов із потяга, до нього, одягненого у військову форму з нагородами на грудях, підійшов тодішній начальник станції Красне і запросив до себе у кабінет. Почав розпитувати, де і ким працював, а довідавшись, що має справу з помічником машиніста паровоза, влаштував його на роботу в оборотне депо. Спочатку батько трудився на паровозі, що екіпірував вугіллям рухомий склад. Коли паровози вийшли з експлуатації, його перевели стрілочником станції Красне. На цій посаді Іван Андрійович допрацював до свого 70-річчя. За сумлінну та бездоганну працю на залізничному транспорті неодноразово заохочувався керівництвом дирекції та залізниці.

У Красному в 35-річному віці Іван Андрійович познайомився і побрався з місцевою мешканкою Параскевією Грипою, яка працювала у бригадному будинку. Молода сім'я оселилася у квартирі багатопверхівки, що була зведена в селищі Красне у післявоєнні роки, тут ювіляр мешкає й донині. Тут народилися син Володимир та дочка Людмила. Після одруження син Володимир пішов жити до дружини, а донька залишилась із батьком. Нині діти Івана Андрійовича уже теж пенсійного віку. У кожного з них по двоє своїх дітей і відповідно троє та п'ятеро внуків. Більшість із них пішли батьковою і дідовою стежкою, вибравши працю на залізниці.

У п'ятнадцять років Володимир пішов вчитися до залізничного технікуму. Потім служив у залізничних військах, майже сорок років трудився на станції Красне – спочатку черговим по парку, по станції, інженером, заступником начальника станції і сім років – начальником станції. Квитковим касиром працювала тут його дружина Ольга. Восьмий рік на залізниці трудиться син Роман. Починав колійником у Підзамчівській дистанції колії. Зараз працює черговим по парку на станції Красне і навчається у

Львівському залізничному технікумі. Дочка Івана Колоса Людмила була нянею і вихователькою у залізничному дитячому садку в Красному, а згодом – оператором поста електричної централізації. Її чоловік Степан усе життя пропрацював маневровим диспетчером. Змінив його на залізниці зять Михайло. І хоч правнуки ювіляра ще навчаються у школі, у родині сподіваються, що й серед них також будуть залізничники. Один із них цього року поступає до залізничного технікуму.

Син та дочка, онуки та правнуки охоче розповідали про батька, дідуся та прадідуся, якого схвилювали і розчулили офіційні привітання, а ще дякували йому за гарне виховання, за добрий приклад у житті, любов, доброту, постійну турботу, підтримку словом та ділом, висловили йому глибоку пошану та повагу.

Як зазначили син та донька, якихось секретів довголіття у батька нема. Щоправда, прапрадід – дід батька – прожив 105 років. Тож Іван Колос каже, що проживе стільки ж. На думку дітей ювіляра, секрет татового довголіття не лише у спадковості. Він – постійно в русі. Ніколи не сидить без роботи. Після того, як вийшов на пенсію, увесь час працював фізично. Допомігав сину, внучці, своякам будувати житло. Завжди впорядковував подвір'я біля будинку – замітав, полов бур'яни, косив траву. Ще п'ять років тому залюбки працював на городі, який родина має за селищем. Був противником боротьби зі шкідниками засобами хімії. Колорадські жуки з картоплі завжди вибирував вручну.

Дочка Людмила каже, що хоча у батька сили вже не ті, але він нікому не завдає клопоту. Сам ходить. Не так давно навіть пішов на цвинтар до дружини, яка померла 15 років тому. Самостійно візьме собі поїсти. Дуже любить домашній борщ, багато п'є кислого молока. Часом до обіду може навіть випити 50 грамів горілки.

Іван Колос має добрий зір, залюбки читає улюблену газету про футбол, яку він собі передплатив. Має проблеми зі слухом, хоча це не перешкоджає йому дивитися телевізор, особливо коли транслюють футбольні матчі. За словами рідних, ювіляр не пропустив жодного матчу Євро-2012. І щиро тішився, коли перемогла українська збірна. Незважаючи на поважний вік, Іван Андрійович прагне бути обізнаним у ході подій, як хтось образно висловився, пізнавати життя у всіх його кольорах.

В Івана Андрійовича гарне прізвище – Колос, яке символізує вічну рослину, що гнеться під вітрами та дощами, але не ламається. Ці якості він сповна реалізував у своєму житті і навчив непростої життєвої науки дітей та онуків.

Орися ТЕСЛЮК
Фото автора

ної ради Богдан Глова. Він же надав довгожителю продуктивні пакунки та фінансову допомогу від депутата Львівської обласної ради Богдана Козака.

Колишній стрілочник станції Красне, учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні, засновник

орденом "За мужність" та Почесною грамотою Державної адміністрації залізничного транспорту України до Дня Перемоги.

Цікаво, що пошуки роботи привели Івана Колоса сюди, в західноукраїнське селище Красне. І саме тут він знайшов не тільки роботу,

ту – кому потрібен молодий інвалід другої групи Великої Вітчизняної війни, у якого після поранення не згинається у лікті рука, – розповідає син Володимир. – І вдячний долі, що на його життєвому шляху зустрілися добрі люди: одні порадили поїхати шукати роботу в Західній Україні, інші

Львівський залізничник

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua

ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 682.
Замовлення 1097.

Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".

Комп'ютерна верстка
Антоня БЕЛЛЯРОВА 226-38-15.

Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.

Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.

Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсюз
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80